ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 15ης Ιανουαρίου 1974 *

Στην υπόθεση 134/73,

Holtz & Willemsen, GmbH, Krefeld-Ürdingen (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τους διαχειριστές της Helmut Reffelt και Manfred Leser, με ειδικούς πληρεξούσιους τους Modest και εταίρους, δικηγόρους Αμβούργου, με αντίλητο στο Λουξεμβούργο το Felicien Jansen, δικαστικό επιμελητή, 21 rue Aldringen,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από το νομικό του σύμβουλο Daniel Vignes, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον J.N. van den Houten, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 2, place de Metz, αφενός,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο, Peter Kalbe, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Pierre Lamoureux, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 4, boulevard Royal, αφετέρου,

καθών,

που έχει ως αντικείμενο, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό της προσφυγής κατά παραλείψεως που άσκησε η επιχείρηση Holtz κατά του Συμ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

βουλίου και της Επιτροπής, στους οποίους προσάπτεται ότι παραβίασαν τη Συνθήκη ΕΟΚ παραλείποντας, καθόσον αφορά το Συμβούλιο, να εκδώσει απόφαση με την οποία να χορηγείται συμπληρωματική ενίσχυση για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους που μεταποιούνται στα ελαιοτριβεία που κείνται στο ομόσπονδο κράτος της Ρηνανίας της Βόρειας Βεστφαλίας, όπως αυτή η ενίσχυση θεσπίσθηκε για τα ιταλικά ελαιοτριβεία με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1336/72, της 27ης Ιουνίου 1972 (ABl. L 147 της 29ης Ιουνίου 1972), και, καθόσον αφορά την Επιτροπή, να υποβάλει στο Συμβούλιο προτάσεις κατ' αυτή την έννοια,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, A. M. Donner και M. Sørensen, προέδρους τμήματος, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. O'Dalaigh (εισηγητή), και A. J. Machenzie Stuart, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπτεται)

Σκεπτικό

1 Με προσφυγή που άσκησε, στις 16 Μαΐου 1973, η προσφεύγουσα, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρέλειψε να θεσπίσει κανονισμό αφορώντα συμπληρωματική ενίσχυση για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους που μεταποιούνται σε ελαιοτριβεία τα οποία κείνται μακριά από τις ζώνες παραγωγής.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή ότι παρέλειψε να υποβάλει στο Συμβούλιο πρόταση κατ' αυτή την έννοια.

2 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζήτησαν την εφαρμογή του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να αποφανθεί επί

του παραδεκτού της εν λόγω προσφυγής χωρίς να προχωρήσει στην εξέταση της ουσίας.

Εκτός της ενισχύσεως που χορηγείται στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών, θεσπίσθηκε, από την περίοδο εμπορίας 1967-1968, συμπληρωματική ενίσχυση που απέβλεπε στην αντιμετώπιση ορισμένων δυσχερειών αντιμετωπιζόμενων από τα ιταλικά ελαιοτριβεία και η οποία ανανεώθηκε για την περίοδο εμπορίας 1972-1973 με τον κανονισμό 1336/72 της 27ης Ιουνίου 1972 (ABl. L 147 της 29ης Ιουνίου 1972, σ. 7).

Η προσφεύγουσα, ισχυριζόμενη ότι η εν λόγω συμπληρωματική ενίσχυση αποτελούσε διάκριση απαγορευόμενη από το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΟΚ, κάλεσε, με επιστολή της 29ης Ιανουαρίου 1973, το Συμβούλιο «σύμφωνα με το άρθρο 175, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ να θεσπίσει κανονισμό αφορώντα συμπληρωματική ενίσχυση για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους που μεταποιούνται σε ελαιοτριβεία τα οποία κείνται μακριά από τις ζώνες παραγωγής».

Προσέθεσε ότι «ο εν λόγω κανονισμός δεν θα έπρεπε πλέον να λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι ένα ελαιοτριβείο κείται στο έδαφος ορισμένου κράτους μέλους», αλλά «αντιθέτως να χορηγεί αυτή τη συμπληρωματική ενίσχυση αυξάνοντάς την ανάλογα με την απόσταση που χωρίζει το ελαιοτριβείο από τις ζώνες παραγωγής».

Η προσφεύγουσα, με επιστολή της ίδιας ημερομηνίας, ενημέρωσε την Επιτροπή περί του περιεχομένου της επιστολής που απηύθυνε στο Συμβούλιο και την παρακάλεσε «να κάνει χρήση του δικαιώματός της πρωτοβουλίας και να υποβάλει εις το Συμβούλιο κατάλληλη πρόταση».

3 Με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 1973, το Συμβούλιο απάντησε στην προσφεύγουσα ότι ήταν της γνώμης ότι οι κανονισμοί περί θεσπίσεως συμπληρωματικής ενισχύσεως για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους που μεταποιούνται στην Ιταλία ήταν σύμφωνοι με τη Συνθήκη ΕΟΚ.

Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1973, η Επιτροπή απάντησε στην προσφεύγουσα ότι η αίτησή της αποτελούσε αντικείμενο προσεκτικής εξέτασης από τις υπηρεσίες της.

4 Η προσφεύγουσα, στην προσφυγή της, διευκρίνισε ότι «το Συμβούλιο, κατά παράβαση της Συνθήκης, παρέλειψε να θεσπίσει κανονισμό αφορώντα συμπληρω-

ματική ενίσχυση για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους που μεταποιούνται σε ελαιοτριβεία τα οποία κείνται μακριά από τις ζώνες παραγωγής και προβλέποντα ακόμα, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση ελαιουργείου κείμενου στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο Ομόσπονδο Κράτος της Ρηνανίας της Βόρειας Βεστφαλίας, την καταβολή συμπληρωματικής ενίσχυσης 0,60 της λογιστικής μονάδος ανά 100 χλγ. κραμβόσπορων ή γογγυλόσπορων».

5 Κατά το άρθρο 175, τρίτη παράγραφος, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, υπό τις προϋποθέσεις των παραγράφων 1 και 2 του ιδίου άρθρου, δύναται να προσφύγει κατά του Συμβουλίου ή της Επιτροπής αιτιώμενο τα κοινοτικά αυτά όργανα ότι, κατά παραβίαση της Συνθήκης, «παρέλειψαν να του απευθύνουν πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης».

Φαίνεται ότι η ασκηθείσα από την προσφεύγουσα προσφυγή αποσκοπεί στο να επιτύχει διάταξη γενικού και κανονιστικού χαρακτήρα, έχουσα την ίδια νομική ισχύ με τον κανονισμό 1336/72, και όχι πράξη που να την αφορά άμεσα και ατομικά.

Ένας τέτοιος κανονισμός δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ούτε λόγω της μορφής του ούτε λόγω της φύσεώς του ως πράξη απευθυνόμενη στην προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 175, τρίτη παράγραφος.

Το ίδιο συμβαίνει όσον αφορά την στρεφόμενη κατά της Επιτροπής προσφυγή, δεδομένου ότι η αξιούμενη από αυτήν πρόταση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας επεξεργασίας του κανονισμού και, επομένως, δεν μπορεί να περιληφθεί στην κατηγορία των πράξεων που μπορούν, κατά το άρθρο 175, τρίτη παράγραφος, να απευθύνονται στην προσφεύγουσα.

6 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων επί της ενστάσεως, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και ιδίως το άρθρο 175, το πρωτόκολλο περί του οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ιδίως τα άρθρα 69 και 91,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετη πρόταση, αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars

Pescatore Kutscher O'Dalaigh Mackenzie Stuart

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρία στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιανουαρίου 1974.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt